

Arrest

nr. 200 874 van 8 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Stad MECHELEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 22 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. CHRISTIAENS, die loco advocaat S. JACOBS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische adoptievader.

Op 22 september 2017, met kennisgeving op 10 oktober 2017, neemt de burgemeester van de stad Mechelen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3 gelezen in combinatie met artikel 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving van een burger van de Unie die op 30.03.17 werd ingediend door:

Naam : J. (...) (volgens vonnis) M. (...) (volgens paspoort Servië)

Voorna(a)m(en) : B. (...)

Nationaliteit : Servië

Geboortedatum : (...).90

Geboorteplaats : Beograd

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt*

om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. Overeenkomstig artikel 51, § 1, eerste lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981

beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot

(dag/maand/jaar), om de vereiste documenten over te maken.

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer*

dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie ; volgende gevraagde documenten ontbreken; -bewijs tem laste in het land van herkomst/origine a.d.h.v bewijs van onvermogen in het land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen en bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine - bewijs van ziekteverzekering van alle gezinsleden en betrokkene zelf geregistreerd huurcontract of eigendomsakte van de woning waarin het gezinslid woont

☐ *Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/haar aanvraag heeft ingediend ;*

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid :*

☐ *Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet juncto artikel 53, § 3 en § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het middel luidt als volgt:

"Overwegende dat vertoger een aanvraag deed voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie op basis van de adoptie door een Belgische onderdaan, de heer J.M. (...), geboren te Vrcin Grocka (Joegoslavië) op 11 augustus 1972 bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen afdeling Mechelen de dato 1 december 2016;

Dat vertoger deel uitmaakt van het kerngezin van de heer J.M. (...);

Dat overeenkomstig artikel 40bis juncto 40ter van de Wet van 15 december 1980, vertoger een aanvraag indiende op 30 maart 2017 teneinde te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister;

Dat het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 van het K.B. van 8 oktober 1981 bewijst, een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie bij het stadsbestuur van de plaats waar hij verblijft en een bijlage 19 wordt ter hand gesteld conform artikel 52, §1 van het K.B. van 8 oktober 1981;

Dat vertoger vervolgens binnen de drie maanden dient aan te tonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie en een aantal stukken diende te bezorgen;

Dat deze stukken uitdrukkelijk werden overgelegd aan de diensten van de stad Mechelen en dit tijdig waarna conform artikel 52, §4 van het K.B. van 8 oktober 1981, het stadsbestuur de aanvraag diende over te maken aan de gemachtigde van de Minister;

Dat evenwel conform artikel 52, §3 van het K.B. van 8 oktober 1981, het stadsbestuur niet voorhoudt dat niet de vereiste bewijsdocumenten zouden zijn overgemaakt zodat het stadsbestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20, evenwel zonder het bevel het grondgebied te verlaten, afwees en de bijlage 19 introk;

Dat verzoeker aangeeft, en nazicht van het administratief zal zulks uitwijzen, dat tijdig alle gevraagde documenten werden ingediend zodat de bestreden beslissing genomen werd in strijd met de toepassing van artikel 40ter van de Wet van 15 december 1980 alsook in strijd met artikel 52, §4 van het K.B. van 8 oktober 1981;

Dat dan ook ten onrechte toepassing werd gemaakt door de verwerende partij van artikel 52, §3 van het K.B. voornoemd;

Dat voor zoveel als nodig verzoeker laat gelden dat de woonstcontrole positief was en dat hij wel degelijk voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf;

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dan ook volstrekt ten onrechte werd genomen en maakt dat thans vertoger verblijft in het Rijk zonder bevel het grondgebied te verlaten maar eveneens zonder verblijfsdocumenten waardoor zijn verblijf tenminste als precair dient te worden aangemerkt;

Dat indien de stad de documenten die werden overhandigd zou verloren zijn, deze opnieuw moeten worden aangevraagd, vertaald en voorzien van apostille, wat op zich tijd in beslag neemt, kosten neemt en bovendien ondertussen geen recht verschaft;

Dat vertoger geenszins enige inbreuk heeft gepleegd op de interne of externe veiligheid maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de stad Mechelen haar werk onzorgvuldig heeft gedaan;

Het eerste middel is ernstig en de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd;"

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"5.1. Het eerste middel

5.1.1. Weergave

12. De verzoekende partij baseert zijn eerste middel op de schending van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, evenals op artikel 53, §3 en §4 van het KB van 8 oktober 1981.

13. D© verzoekende partij betoogt dat zij tijdig en uitdrukkelijk alle vereiste documenten heeft overgelegd aan de verwerende partij, waardoor de verwerende partij conform artikel 52, §4 van het KB deze documenten diende over te maken aan de gemachtigde van de Minister.

Nu de verwerende partij ten onrechte zou voorhouden dat niet alle vereiste bewijsdocumenten werden overgemaakt en hierop een bijlage 20 heeft afgeleverd, zou de verwerende partij ten onrechte toepassing hebben gemaakt van artikel 52, §3 van het KB.

De verzoekende partij insinueert verder dat de verwerende partij bepaalde door zijn overhandigde documenten is kwijtgeraakt.

5.1.2. Weerlegging

5.1.2.1. Algemene principes

14. Conform artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan een aanvraag tot verblijf worden ingediend door een familielid van een burger van de Europese Unie.

15. Artikel 52 van het KB bepaalt de toepasselijke procedure bij een verzoek artikel 40bis of artikel 40ter:

"Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in

overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [1 zes maanden] 1 te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft weigert het gemeentebestuur de aanvraag doormiddel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken." (eigen onderlijning)

16. Conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet de aanvrager - familielid van een Belg - bewijzen dat de Belg:

beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen; ^ beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet;

beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

17. Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad laat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur niet toe om een inhoudelijke beoordeling te maken van de neergelegde stukken². Het gemeentebestuur kan louter vaststellen of alle vereiste bewijsdocumenten al dan niet tijdig werden overgemaakt.

5.1.2.2. Toepassing van deze algemene principes

18. De verzoekende partij heeft de aanvraag tot gezinshereniging ingediend op 30 maart 2017, waardoor hij tot en met 30 juni 2017 beschikte om de vereiste documenten over te maken aan de verwerende partij.

19. Het kan niet worden betwist dat de verzoekende partij aan de verwerende partij NOOIT de volgende documenten heeft voorgelegd:

- een bewijs van ziektekostenverzekering;
- » een bewijs van voldoende huisvesting;
- en bewijs van ten laste in het land van herkomst.

Deze stukken bevinden zich NIET in het administratief dossier van de verwerende partij. Evenmin blijkt uit de motivering door de verwerende partij dat de andere door de verzoekende partij overgemaakte documenten - zoals bv. de inkomsten van S.J. (...) - beantwoorden aan de vereisten van de Vreemdelingenwet.

20. De bewering van de verzoekende partij dat de verwerende partij deze documenten zou verloren hebben, wordt vooreerst NIET bewezen en overtuigt geenszins, te meer nu de verzoekende partij ook nalaat om deze bewijsdocumenten als overtuigingsstukken te voegen bij zijn verzoekschrift tot vernietiging. Nochtans kan een bewijs van een ziektekostenverzekering en een bewijs van huisvesting zeer makkelijk worden overgelegd.

In het arrest van 21 november 2014 nr. 133.625 oordeelde Uw Raad reeds:

"Verzoekster voert in eerste instantie aan dat zij wel degelijk een volledig dossier had ingediend maar dat dit dossier onvolledig werd doorgestuurd door de verwerende partij. Zij stelt dat dit blijkt aan de hand van de stukken, waarbij zij verwijst naar "onder meer stuk 14 en het volledige administratief dossier".

Uit de bijlage 19ter die verzoekster ontving naar aanleiding van haar aanvraag voor een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, blijkt dat zij werd verzocht om ten laatste op 25 december 2013 -onder meer- een "geregistreerd huurcontract of eigendomsakte" voor te leggen. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, blijkt uit het administratief dossier op geen enkele wijze dat zij dit ook heeft gedaan binnen de haar toegewezen termijn. Het stuk 14 dat zij bij haar verzoekschrift voegt, kan evenmin dienen om haar bewering hard te maken, integendeel. Het betreft een e-mail van een ambtenaar van de stad Mechelen, die het volgende schrijft: "Op 24 maart 2014 werd aan uw cliënt, mevrouw U. een bijlage 20 met bevel afgeleverd. Uw cliënt had de huurovereenkomst niet binnengebracht binnen de gestelde termijn die eindigde op 25/12/13. De andere gevraagde documenten werden wel tijdig binnengebracht en op 7 november 2013 overgemaakt aan DV1. Na het afleveren van de bijlage 20 heeft betrokkene de huurovereenkomst binnengebracht. [...]"

Het spreekt voor zich dat dit stuk slechts bevestigt dat de huurovereenkomst niet tijdig werd overgemaakt.

Verzoekster brengt verder geen enkel begin van bewijs bij waaruit zou blijken dat zij niettegenstaande voorgaande vaststellingen toch de bedoelde huurovereenkomst zou hebben neergelegd en dat de bestreden beslissing dus niet deugdzzaam werd genomen.

In de mate dat verzoekster betoogt dat de verwerende partij haar erop had moeten wijzen dat haar dossier onvolledig was en dat door dit niet te doen het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, moet erop worden gewezen dat zij werd uitgenodigd om de bij de aanvraag ontbrekende stukken alsnog bij te brengen, en dit binnen de haar toegekende termijn van drie maanden zoals die is voorgeschreven in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Niet alleen bepaalt de tweede paragraaf van deze bepaling de termijn van drie maanden; in de derde paragraaf wordt het volgende gesteld:

"§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Een reglementaire bepaling, zoals deze vastgelegd in de hiervoor geciteerde bepalingen van het Vreemdelingenbesluit aangaande de termijn van neerlegging van de bewijsstukken, primeert op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (RvS 16 juni 2011, nr. 213 886).

Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat datgene wat verzoekster van de verwerende partij verwacht, met name dat zij na afloop van de termijn van drie maanden toch nog in de gelegenheid zou worden gesteld om ontbrekende stukken bij te voegen, niet in overeenstemming is met artikel 52, §§2 en 3 van het Vreemdelingenbesluit. Na afloop van de termijn van drie maanden, en indien het familielid niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt, moet het gemeentebestuur de aanvraag immers weigeren door middel van een bijlage 20, zoals dat ook daadwerkelijk gebeurde.

Ten overvloede kan nog worden gesteld dat verzoekster volledig voorbij gaat aan het feit dat de bewijslast bij het indien van een aanvraag, zoals in casu, bij de aanvrager zelf ligt, die alle elementen moet bijbrengen die deze aanvraag rechtvaardigen. Dat de verwerende partij onzorgvuldig zou hebben gehandeld door de verzoekende partij niet te contacteren met het oog op het bekomen van de stukken die zij zelf verzuimde neer te leggen, is, zeker gezien de duidelijke instructies daarover geenszins aangetoond. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers evenzeer ten

aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). Verzoekster kan haar eigen in gebreke blijven niet afwentelen op de verwerende partij.

[...]

"2.3.2. Verzoekster herneemt in het eerste middelonderdeel de kritiek die zij ook in het tweede middel heeft geuit, met name stelt zij dat zij wel degelijk de huurovereenkomst heeft neergelegd bij de stad Mechelen en dat, zelfs zo dit stuk verloren zou zijn gegaan bij het bestuur, haar een kopij had kunnen worden gevraagd. Uit de bespreking van het tweede middel is echter al gebleken dat zij op generlei wijze aannemelijk maakt dat zij dit stuk had neergelegd binnen de haar toegekende termijn, enerzijds, en dat de verwerende partij er in de gegeven omstandigheden geenszins toe gehouden was verzoekster daar alsnog over te interpellieren. Gelet op het bepaalde in artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit kan niet hard worden gemaakt dat de stad Mechelen ten onrechte zou hebben beslist een bijlage 20 uit te reiken stellende dat de huurovereenkomst niet zou zijn overgelegd."

21. Nu de verwerende partij conform artikel 52, §3 van het KB geen enkele inhoudelijke beoordeling mocht maken van de door de verzoekende partij overgelegde documenten, moest zij - na de loutere vaststelling dat de verzoekende partij niet alle documenten had overgemaakt - de aanvraag van de verzoekende partij afwijzen, wat zij ook gedaan heeft.

22. Om deze redenen mist het eerste middel van de verzoekende partij iedere feitelijke en juridische grondslag, waardoor Uw Raad dit als ongegrond moet afwijzen."

2.1.3. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 53, § 3 en § 4 van het vreemdelingenbesluit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij dient op 30 maart 2017 een aanvraag in in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat op haar beurt verwijst naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet, om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische adoptievader te bekomen. De verwerende partij neemt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van de artikelen 52, § 3 en 69ter van het vreemdelingenbesluit.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van artikel 53, § 3 en § 4 van het vreemdelingenbesluit, kan worden aangenomen dat zij artikel 52, § 3 en § 4 van het vreemdelingenbesluit bedoelt, nu de bestreden beslissing in toepassing van artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit werd genomen en zij verder in haar middel ingaat op de bepaling artikel 52, § 3 en § 4 van het vreemdelingenbesluit.

Deze laatste bepaling luidt als volgt:

"§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

In voorliggende zaak werd de verblijfskaart geweigerd omdat de verzoekende partij niet binnen de toegekende termijn de gevraagde documenten heeft voorgelegd, meer bepaald ontbreken het bewijs dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, het bewijs van ziekteverzekering van alle gezinsleden en van haarzelf en tenslotte een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte van de woning waarin de referentiepersoon woont.

De verzoekende partij houdt voor dat zij tijdig alle gevraagde documenten zou hebben ingediend en dat de bestreden beslissing ten onrechte werd genomen. Zij toont echter niet aan dat zij het bewijs dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, het bewijs van ziekteverzekering van alle gezinsleden en van haarzelf en een geregistreerd huurcontract of eigendomsakte van de woning waarin de referentiepersoon woont heeft voorgelegd binnen de termijn van drie maanden die haar volgens het aanvraagdocument bijlage 19ter was toegekend. Het administratief dossier bevat geen stuk(ken) die aan deze omschrijving(en) voldoe(t)(en), noch blijkt dat de verzoekende partij werd verhinderd bepaalde stukken voor te leggen. Zij beweert ook niet dat zij werd verhinderd haar dossier tijdig aan te vullen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat ze nalaat te specificeren welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd. Evenmin laat zij na de bewijsstukken als overtuigingsstukken te voegen aan haar verzoekschrift. Het komt de Raad voor dat de verwerende partij op goede gronden kon beslissen tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden bij gebrek aan bewijs van ten laste zijn in het land van herkomst, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering en het bewijs van het bestaan van een geregistreerde huurovereenkomst of een eigendomsakte van een woning waarin de adoptievader van de verzoekende partij woont.

Waar de verzoekende partij duidt op de implicaties van een mogelijk verlies van de niet benoemde documenten door de verwerende partij, wijst de Raad erop dat de suggestie dat de verwerende partij de documenten zou verloren zijn een loutere hypothese betreft die de verzoekende partij niet staft met (een begin van) een bewijs. Het administratief dossier bevat evenmin elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij stukken voorlegde die aan voorgaande omschrijving voldoen, en dat de verwerende partij deze zou verloren zijn. Deze grief kan aldus niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het feit dat zij stelt dat er sprake zou zijn van een positieve woonstcontrole, dat de verzoekende partij geen inbreuken zou hebben gepleegd op de interne of externe veiligheid en dat de verzoekende partij meent te voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan het determinerend motief van de bestreden beslissing, namelijk dat zij niet alle gevraagde documenten zou hebben voorgelegd.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 53, § 3 en § 4 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, merkt de Raad op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Overwegende dat 8 van het EVRM stelt dat:

“ Artikel 8.

Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten.”

Overwegende dat vertoger niet alleen blijkt geeft van het feit dat hij zijn afstammingsband aan de hand van een vonnis aantoon, hij bovendien deel uitmaakt van het kerngezin wat uit onder meer woonstcontrole is gebleken en dat er slechts blijkbaar stukken verloren zijn gegaan tussen de afgifte aan het loket en de beoordeling van het dossier die ertoe hadden kunnen leiden dat de betrokken overheid, zijnde de stad Mechelen, had kunnen vragen naar duplicata van de stukken wat evenwel niet gedaan werd met als gevolg de genomen beslissing waarbij alle rechten van vertoger zowel onder het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens als onder de Vreemdelingenwet, zowel de Wet van 15 december 1980 als het K.B. van 8 oktober 1981 worden geschonden op de meest schadelijke wijze;

5 Zie EVRM en de fundamentele vrijheden zoals gewijzigd door Protocol nrs. 11 en 14 zoals thans in werking vanaf 1 juni 2010.

Dat gelukkig de betrokken administratie geen bevel heeft gegeven het grondgebied te verlaten in welk geval vertoger, die werd geadopteerd precies omdat hij in zijn land van herkomst over have noch goed beschikt en deel uitmaakt van het kerngezin van de heer J.M. (...), zou moeten terugkeren naar zijn vaderland om vervolgens van daaruit zich niet te installeren maar bovenal administratiefrechtelijk alles in regel zou moeten stellen om terug te keren naar België wat eerst zou kunnen na de aanvraag van een visum gezinshereniging;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet evenredig is daar waar in geen geval vertoger in gebreke is gebleven ten aanzien van de overheid om zijn stukken af te leveren en zijn gedrag evenmin indruist tegen de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn, in geen geval wanordelijkheden veroorzaakt of hij zich zou plichtig maken aan strafrechtelijke feiten en dat hij een gevaar zou beteken voor de openbare gezondheid, de goede zeden of de bescherming van rechten van rechten van derden;

Dat de bestreden beslissing dan ook een niet toelaatbare en buitenproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van vertoger en zijn echtgenote zodat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM ernstig is;

Dat dit middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“5.2.1. Weergave

23. Het tweede middel baseert de verzoekende partij op de vermeende schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

24. Volgende de verzoekende partij heeft de verwerende partij deze bepaling geschonden nu de bestreden beslissing een niet toelaatbare en buitenproportionele inmenging inhoudt in het privéleven van de verzoekende partij en zijn echtgenote (?).

Artikel 8 EVRM zou eveneens geschonden zijn wegens de afstammingsband die de verzoekende partij heeft met zijn adoptievader en het lidmaatschap van de verzoekende partij met het kerngezin.

Er zou ook sprake zijn van een onevenredigheid aangezien de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

5.2.2. Weerlegging 5.2.2.1. Algemene principes

5.2.2.1 .A. Principes aangaande artikel 52. §3 van het Vreemdelingenbesluit

25. Overeenkomstig vaste rechtspraak van Uw Raad laat artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit het gemeentebestuur niet toe om een inhoudelijke beoordeling te maken van de neergelegde stukken³. Het gemeentebestuur kan louter vaststellen of alle vereiste bewijsdocumenten al dan niet tijdig werden overgemaakt.

5.2.2.1 .B. Principes aangaande het evenredigheidsbeginsel

26. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen⁴.

27. Het proportionaliteitsbeginsel (evenredigheidsbeginsel) als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat Uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen⁵.

28. Wanneer de administratieve overheid beschikt over een gebonden bevoegdheid, kan niet dienstig worden verwezen naar het evenredigheidsbeginsel⁶.

5.2.2.1 .C. Principes aangaande artikel 8 van het EVRM

29. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé/even, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

30. Over de toepassing van artikel 8 EVRM zette Uw Raad in het arrest van 7 juli 2017 nr. 189.564 volgende principes uiteen⁷:

"Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu wordt in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen betwist dat de verzoekende partij een gezinsleven heeft met haar minderjarig kind, maar werd aan de verzoekende partij het verblijfsrecht dat gevraagd werd door de verzoekende partij op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet OP grond van artikel 52. 53 van het vreemdelingenbesluit geweigerd. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit aeval moet er volaens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht OP privé- en/of familie- en gezinsleven te hgnhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996. Ahmut/Nederland, 6 63: EHRM 31 jonugri 2006. Rodrioues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. 5 38: EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hgnd van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenz/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, hef verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad merkt daarbij op dat artikel 40bis van de vreemdelingenwet werd bepaald van de vreemdelingenwet de omstandigheden waarin de ouder van een minderjarige Unieburger het recht op verblijf heeft. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever deze reeds voorzien heeft in de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvSt 26 juni 2015, nr. 231.772). Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de bespreking van de door verzoekende partij aangevoerde middelen blijkt niet dat in casu de verwerende partij ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet." (eigen onderlijning)

31. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen (adoptie)ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest van 21 september 2017 nr. 192.350 oordeelde Uw Raad:

"In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdraa genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden!."

5.2.2.2. Toepassing van deze algemene principes

32. Het tweede middel van de verzoekende partij is evenzeer ongegrond en wel om de volgende redenen.

33. Vooreerst kan er in casu geen schending voorliggen van het evenredigheidsbeginsel, aangezien de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden - en geen discretionaire - bevoegdheid betreft, die beperkt is tot het onderzoek of alle vereiste documenten werden voorgelegd. Een inhoudelijke beoordeling behoort niet tot de bevoegdheid van het gemeentebestuur.

Aangezien de verwerende partij geen discretionaire beoordelingsbevoegdheid had bij het nemen van haar bestreden beslissing, kan er simpelweg geen schending van het evenredigheidsbeginsel voorliggen.

34. Om diezelfde reden kan er ten tweede nooit een schending voorliggen van artikel 8 EVRM:

Artikel 52, §3 van het KB - met name de controle van de verwerende partij van de vereiste documenten - betreft een situatie van eerste toelating. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van Uw Raad en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is er in dit geval geen sprake van een inmenging, waardoor er als sowieso geen schending kan voorliggen van artikel 8,2de lid EVRM;

■♦Daarenboven kan er evenmin een schending van artikel 8, 1ste lid EVRM voorliggen, aangezien de verwerende partij in casu - wegens haar gebonden bevoegdheid uit de Vreemdelingenwet - geen belangenafweging meer kan worden opgelegd in het licht van artikel 8 EVRM.

De Raad van State heeft dit bevestigd in haar arrest van 26 juni 2015, nr. 231.772:

"Hoewel artikel 8 EVRM voorrang heeft op de bepalingen van de vreemdelingenwet, staat het niet in de weg aan de toepassing van normen, zoals artikel 40ter vreemdelingenwet, die ermee in overeenstemming zijn - zoals het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 12112013 van 26 september 2013 bevestigt-en die mits naleving van bepaalde voorwaarden de toepassing garanderen van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven van de vreemdeling in België. Het bestreden arrest schendt artikel 40ter vreemdelingenwet en miskent de draagwijdte van artikel 8 EVRM omdat het oordeelt dat deze laatste bepaling de administratieve overheid verplicht de aanwezige belangen tegenover elkaar af te wegen. wat de wetgever reeds heeft gedaan, met het risico dat de vreemdeling wordt vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging." (eigen onderlijning)

35. Tenslotte, zelfs al zou artikel 8 EVRM in casu in het gedrang kunnen komen – quod certissime non - is het aan de verzoekende partij als meerderjarige van 27 jaar om aan te tonen dat de betrekkingen tussen zijn adoptievader en hem de bescherming van artikel 8 EVRM genieten, aangezien er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden.

De verzoekende partij toont geen bijkomende elementen aan en verwijst in het verzoekschrift zelfs plots naar een relatie met een echtgenote (?).

In de situatie dat een effectief beleefd privé-, gezins- of familieleven dat onder de bescherming kan vallen van artikel 8 EVRM niet blijkt - zoals in casu het geval - bestaat er geen noodzaak tot het doorvoeren van een belangenafweging in licht van deze verdragsbepaling.

36. Om de voormelde redenen kan er geen schending voorliggen van artikel 8 EVRM, noch van het evenredigheidsbeginsel en moet vastgesteld worden dat het tweede middel ongegrond is."

2.2.3. De bestreden beslissing kan geen inbreuk vormen op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM nu deze geen verwijderingsmaatregel inhoudt doch slechts de weigering van een verblijf van meer dan drie maanden betreft – hetgeen de verzoekende partij overigens zelf toegeeft in haar middel. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan in casu niet dienstig aangevoerd worden.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er op dat artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In voorliggende zaak beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In voorliggende zaak voert de verzoekende partij, die meerderjarig is, aan dat zij deel uitmaakt van het kerngezin van haar adoptievader. Overigens betwist de verwerende partij niet de afstammingsband gegrond op adoptie die tussen de verzoekende partij en haar Belgische adoptievader bestaat. Het administratief dossier bevat daarenboven het vonnis waarbij de adoptie werd uitgesproken, voorgelegd door de verzoekende partij ten tijde van de aanvraag op 30 maart 2017.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De verzoekende partij toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en haar adoptievader en verduidelijkt verder niet hoe het kerngezin is samengesteld of met wie zij verder een gezinsleven zou hebben opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het louter feit dat zij samenwoont met haar adoptievader duidt niet op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Waar de verzoekende partij op het einde van het tweede middel spreekt over "zijn

echtgenote", dient te worden opgemerkt dat nergens uit het administratief dossier of uit de door de verzoekende partij overgemaakte stukken blijkt dat hij een echtgenote heeft.

Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, daargelaten hoger gemaakte opmerking dat een schending van genoemde bepaling hoe dan ook niet kan blijken nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat er geen sprake kan zijn van een inbreuk op het gezinsleven.

Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering
Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden;
Overwegende dat deze verplichting onderworpen is aan niet alleen de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;
Overwegende dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;
Overwegende dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;
Overwegende dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn;
Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich de facto beperkt tot de opmerking dat een aantal gevraagde documenten ontbreken in het dossier op het ogenblik dat de administratie hierover moet een beslissing nemen;
Overwegende dat vertoger aangeeft dat hij zoals gevraagd binnen termijn alle nuttige stukken en bescheiden heeft overgelegd;
Dat hier uw Raad er niet aan zal voorbij gaan dat de verzoekende partij werd geadopteerd bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Antwerpen afdeling Mechelen wat op zich al een hele procedure inhoudt met tussenkomst van het ambt van de Procureur des Konings die adviseert en mits rapporten en verslagen van de politiediensten;
Dat tijdens deze procedure steeds vertoger zijn belang heeft gehouden en heel goed wist welke stukken hij diende in te brengen;
Dat de nodige stukken en bescheiden na de aanvraag van 30 maart 2017 werden overgemaakt maar blijkbaar zijn verloren gegaan, minstens niet in overweging werden genomen bij de besluitvorming;
Dat hier de verwerende partij voorbijgaat aan de kern van de artikelen 40bis en 40ter van de Wet van 15 december 1980 houdende het recht op gezinshereniging, juncto artikel 52, §4 van het K.B. van 8 oktober 1981, door de eigen verantwoordelijkheid bij het verlies van documenten af te schuiven op vertoger die dan maar een negatieve beslissing moet worden gegeven;
Dat dan ook moet aangenomen dat daar waar de motivering defect is, ingaat tegen het dossier en volkomen onjuist is, er ook geen sprake is van een beslissing die gemotiveerd is en die draagkrachtig is in feite en in rechte, derhalve de motivering afwezig is en de beslissing tenminste ingevolge inbreuk op de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 moet worden vernietigd;
Dat in dezelfde zin het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur met inbegrip van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden;
Dat inderdaad de betrokken overheid op eenvoudige vraag had kunnen verzoeken om de stukken opnieuw samen te stellen dan wel op te vragen in het buitenland voorzien van vertaling en apostille maar dat zij dat niet heeft gedaan, ongetwijfeld om niet buiten welke termijn dan ook te schuiven met alle gevolgen vanden op het verblijfsrecht van vertoger;

*Dat de motivering dan ook niet deugdelijk kan worden beschouwd in feite noch in rechte, bovendien niet afdoende zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;
Overwegende dat het tweede middel is eveneens ernstig;
Overwegende dat de bestreden akte moet worden vernietigd;"*

2.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"5.3.1. Weergave

37. *Het derde middel baseert de verzoekende partij op de vermeende schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken (hierna: de Formele Motiveringswet), artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.*

38. *De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij deze bepalingen geschonden heeft, aangezien zij binnen de termijn alle nuttige stukken en bescheiden heeft neergelegd, maar deze vervolgens door de verwerende partij verloren zijn gedaan, minstens niet betrokken zijn bij de besluitvorming. De verzoekende partij betoogt daarnaast dat de verwerende partij de verzoekende partij actief had moeten contacteren met het oog op het "opnieuw" bekomen van deze "verloren" documenten.*

5.3.2. Weerlegging

5.3.2.1. Algemene principes

5.3.2.1 .A. Algemene principes aangaande de Formele Motiveringswet

39. *De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 3 van deze wet verwoordt dit als volgt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden, die dan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

40. *Gelet hierop moet:*

-De bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen;

-Een motivering in feite bevatten.

5.3.2.1 .B. Algemene principes aangaande artikel 62 van de Vreemdelingenwet

41. *Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:*

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Deze motiveringsplicht heeft - net als de Formele Motiveringswet - tot doel om de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen.

5.3.2.1 .C. Algemene principes aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel

42. *Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.*

5.3.2.1 .D. Algemene principes aangaande het redelijkheidsbeginsel

43. *De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.*

5.3.2.2. Toepassing van deze algemene principes

44. *In casu kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de formele motiveringsplicht geschonden is:*

in de motieven van de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, §3 van het KB van 8 oktober 1981; de beslissing bevat een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat bepaalde stukken niet werden voorgelegd.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. De verzoekende partij verwijst zelf naar artikel 52, §3 van het KB en de ontbrekende stukken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet is om deze redenen evenmin aangetoond.

45. De verzoekende partij slaagt er niet in om aan te tonen dat er in casu werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De bewering van de verzoekende partij dat de verwerende partij documenten zou verloren hebben, wordt ten eerste NIET bewezen en overtuigt NIET, te meer nu de verzoekende partij ook nalaat om deze bewijsdocumenten als overtuigingsstukken te voegen bij zijn verzoekschrift tot vernietiging. Ter weerlegging van deze argumentatie van de verzoekende partij herneemt de verwerende partij haar uiteenzetting en de aangehaalde rechtspraak onder randnummer 20.

46. Opdat het redelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu NIET het geval is. Daarenboven kan er in casu simpelweg geen schending van het redelijkheidsbeginsel voorliggen nu de verwerende partij terzake over een gebonden bevoegdheid beschikte en niet over een discretionaire bevoegdheid. Enkel in het laatste geval kan het redelijkheidsbeginsel in het gedrang komen.

47. Het derde middel is evenzeer ongegrond."

2.3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Het feit dat de verwerende partij motiveert dat bepaalde stukken ontbreken is in voorliggende zaak voldoende om te oordelen dat de aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zoals gesteld niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoekende partij het betoog aangehaald in het kader van het eerste middel herhaalt, kan worden verwezen naar de bespreking onder punt 2.1.3. De Raad herhaalt dat uit niets blijkt dat zij de gevraagde stukken aan de verwerende partij zou hebben voorgelegd en dat deze laatste de stukken zou verloren hebben. De verzoekende partij laat op nieuw na te verduidelijken om welke stukken het dan wel zou gaan. In zoverre zij stelt dat “*de nodige stukken en bescheiden*” minstens niet in overweging zijn genomen, merkt de Raad op dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat dat bepaalde stukken werden voorgelegd, maar dat deze niet in overweging worden genomen. Waar zij stelt dat de verwerende partij de verantwoordelijkheid voor het verlies van documenten op de verzoekende partij afschuift, betreft het een loutere bewering die geen enkele steun vindt in de stukken van het dossier.

Verder kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat het feit dat zij in de procedure die geleid heeft tot haar adoptie door de referentiepersoon steeds wist welke stukken zij diende voor te leggen en dat zij deze procedure tot een goed einde heeft gebracht erop duidt dat zij in voorliggende zaak de vereiste bewijsstukken zou hebben voorgelegd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op eenvoudige vraag de stukken bij haar (opnieuw) had kunnen bekomen, kan de Raad slechts opmerken dat de verwerende partij in het aanvraagformulier bijlage 19ter uitdrukkelijk verzocht de nodige stukken voor te leggen binnen de drie maanden en dus ten laatste op 30 juni 2017, nu zij stelde:

“•Bewijs ten laste in het land van herkomst of origine :

- *a.d.h.v. bewijs van onvermogen in land van herkomst/origine zowel wat betreft onroerende goederen als inkomen EN*
- *Het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon onderhouden werd in het land van herkomst/origine*

•Bewijs ten laste in België :

- *a.d.h.v. bewijs van huidige bestaansmiddelen van de Belg EN :*

> Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.

- *Attest van het Sociaal Huis met overzicht van steun dat betrokkene heeft ontvangen*

Bewijs van ziekteverzekering van alle gezinsleden en betrokkene zelf

- *paspoort Servië (gewijzigd naar J. (...))*

•Geregistreerd huurcontract of eigendomsakte van de woning waarin het gezinslid woont”

Verder wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure, zoals in voorliggende zaak, op de aanvrager rust, die alle nuttige bewijzen dient voor te leggen die zijn zaak ondersteunen. De verzoekende partij kan in voorliggende zaak niet verwachten dat de verwerende partij nogmaals verzoekt om bepaalde bewijsstukken voor te leggen, temeer zij dit al deed op het ogenblik van de aanvraag toen zij de verzoekende partij een termijn gaf van drie maanden om de welbepaalde stukken zoals hierboven weergegeven voor te leggen. De verzoekende partij kan niet van de verwerende partij verwachten dat deze zelf een onderzoek start waarbij zij een dossier samenstelt en onder meer stukken opvraagt in het buitenland, zoals zij lijkt aan te geven.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men

voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonst dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU